

Sygn. Akt XVII AmE 282/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **M. Ż.**

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 lipca 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt. XVII AmE 282/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 20 lipca 2018 r., znak (...), na podstawie art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685, 755, 1000 i 1356) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną był podmiot (...) sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Z., zwany w dalszej części „Przedsiębiorcą”, w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, orzekł, że:

1. Przedsiębiorca oferował do sprzedaży w okresie od 27 lutego 2017 r. do 2 marca 2017 r. w prowadzonej przez siebie stacji paliw i stacji auto-gazu zlokalizowanej pod adresem: ul. (...), (...)-(...) B., olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1680), tj. nie przestrzegał warunku nr 2.2.3. zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 21 października 2010 r. nr (...).
2. Za działanie określone w pkt 1 wymierzył karę pieniężną w kwocie 8.000,00 zł.

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. złożyła odwołanie.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

1. naruszenie przepisów art. 56 ust. 3, ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne,
2. niezbadanie istoty sprawy poprzez ograniczenie się przez organ do dowodów zgromadzonych w postępowaniu kontrolnym i nieprzeprowadzenie dowodów specjalistycznych, zmierzających do ustalenia realnej jakości paliwa w zakresie parametrów normatywnych, zgodnie z żądaniem skarżącego artykułowanym na etapie postępowania przed organem.

Wskazując na powyższe, wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,
2. zasądzenie od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód kwestionował rozstrzygnięcie zaskarżonej decyzji, głównie w zakresie przyjęcia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że powód ofertował paliwo nieodpowiadające normatywnym warunkom. Powód uznał niniejsze twierdzenie za bezzasadne. Zdaniem powoda rzetelność badań laboratoryjnych budzi wątpliwość, dlatego wnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny analizy chemicznej paliw na podstawie zabezpieczonych prób. Stwierdził, że oddalenie przedmiotowego wniosku pozbawiło powoda równego i czynnego uczestnictwa w niniejszym postępowaniu, wobec tego zgłasza przedmiotowy wniosek na etapie postępowania sądowego. Spółka nie zgodziła się z rozstrzygnięciem w zakresie kary pieniężnej. Podkreśliła, że jej zdaniem Prezes URE powinien odstąpić od stosowania sankcji w postaci kary pieniężnej, biorąc pod uwagę brak zawinienia, nieznaczne przekroczenie dopuszczalnej normy, znikomy stopień szkodliwości czynu.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że wprowadzenie do obrotu paliw ciekłych, które nie spełniają określonych norm, stanowi działanie na niekorzyść użytkowników pojazdów samochodowych. Ponadto, sprzedaż towaru o jakości niższej, niż oczekiwana, jest wprowadzeniem klientów w błąd. Zdaniem pozwanego, nie można uznać stopnia szkodliwości czynu za znikomy. Pozwany podkreślił, że wprowadzenie do obrotu oleju napędowego o obniżonej temperaturze zapłonu stanowi dla użytkownika zwiększone zagrożenie pożarowe, podczas jego transportu, przechowywania, dystrybucji, stosowania. Odnosząc się do zakwestionowanej przez powoda wysokości nałożonej kary, wskazał, że jej wysokość nie została ustalona w maksymalnej wysokości która wynosi 15% przychodu powoda lecz w wysokości (...) %, zważywszy na jej prewencyjno-wychowawczy charakter.

W toku rozprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 21 października 2010 r., Nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 25 października 2010 r. do 31 grudnia 2030 r. W ramach wykonywanej działalności koncesjonowanej Przedsiębiorca eksploatuje stację paliw i auto – gazu, znajdującą się pod adresem: ul. (...), (...)-(...) B., gdzie dokonuje sprzedaży m. in. oleju napędowego. /k. 16-18v akt adm./

(...) Spółka z o.o. z siedzibą w Z. dokonywała zakupu oleju napędowego m.in. od PHU (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. i otrzymywała certyfikaty. Zakupione paliwo (...) Sp. zo.o odbierał bezpośrednio z baz firmy (...). Spółka nie weryfikowała jakości paliwa od wskazanego dostawcy. /zeznania A. H. przesłuchanego w charakterze strony – k. 61v/

W dniu 21 lutego 2017 r. inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w B. przeprowadzili kontrolę w firmie (...) Spółka z o.o. w Z.. W drodze prowadzonej kontroli jakości paliw ciekłych oferowanych do sprzedaży, pobrane zostały próbki oleju napędowego – podstawowa oraz kontrolna. Wskazane próbki pochodziły ze zbiornika eksploatowanego przez Przedsiębiorcę, z partii w ilości 1831 litrów. /k. 3-8 akt adm./

Wynik badania próbki o kodzie (...), którą przyjęto do badania w dniu 27 lutego 2017 roku, zaś zakończono badanie w dniu 1 marca 2017 rok, wykazał, że niniejsza próbka oleju napędowego nie spełnia kryteriów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu. Wymagania wskazane w wyżej wymienionym rozporządzeniu, uznają za prawidłową wartość 55,0 °C. Temperatura zapłonu przebadanej próbki wynosiła 51,5 °C. /k. 9-9v akt adm./

W dniu 7 marca 2017 r. inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w B. przeprowadzili na przedmiotowej stacji paliw i auto – gazu kontrolę jakości paliw. Poinformowali przedsiębiorcę o wynikach badań laboratoryjnych próbki pobranej w dniu 27 lutego 2017 r., która ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu nie spełnia wymagań Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. Przedsiębiorca stwierdził, że nie zna przyczyn, powodujących taki wynik. Paliwo jest dostarczane własnym transportem na stację lub do klienta, bezpośrednio po zakupie. Z uwagi na fakt nieposiadania zbiorników stacjonarnych przez spółkę, spółka nie przechowuje paliwa. W drodze ustaleń, inspektorzy podali, że kwestionowane paliwo pochodziło od P.H.U. (...) Sp. z o.o. we W., zgodnie z fakturą VAT z dnia 23 lutego 2017 r., nr (...). Inspektorom przedstawiono dokumenty dotyczące pochodzenia i jakości paliwa tj.;

- Dowód wydania nr (...) z dnia 23 lutego 2017 r. wydany przez (...) Sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) P. - Baza Paliw nr (...), (...)-(...) N., ul. (...).

- Orzeczenie laboratoryjne nr (...) z dnia 23 lutego 2017 r. dla dowodu wydania – Dowód wydania nr (...), wydane przez Laboratorium (...) w (...), ul. (...), (...)-(...) N..

Jednocześnie pouczono przedsiębiorcę o możliwości przeprowadzenia badania próbki kontrolnej oleju napędowego pobranej w dniu 27 lutego 2017 r. /k. 10-11 akt adm./

Pismem z dnia 7 marca 2017 r. Przedsiębiorca złożył wniosek o zbadanie próbki kontrolnej oleju napędowego pobranej w dniu 27 lutego 2017 r. na stacji paliw (...) w B. przy ul. (...) wg kontroli nr (...). Jako badany parametr wskazano temperaturę zapłonu. /k. 12 akt adm./

W dniu 9 marca 2017 r. próbka kontrolna została przyjęta do badania w akredytowanym (AB (...)) Zakładzie (...) z siedzibą w P., ul. (...), (...)-(...) P., należącym do firmy (...) S.A. z siedzibą w W.. /k. 13 akt adm./

Pismem z dnia 13 marca 2017 r. Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej przekazał protokół z badań Nr (...) zawierający wyniki analizy próbki oleju napędowego nr (...), z którego wynikało, że badana próbka nie spełnia warunków zawartych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w zakresie temperatury zapłonu, która wynosiła 52,5 °C. /k. 14 – 15 akt adm./

Przychód Przedsiębiorcy uzyskany w 2017 r. z tytułu obrotu paliwami ciekłymi wynosił: (...)zł. Przedsiębiorca złożył sprawozdanie finansowe spółki za 2017 r., z którego wynika, że przychody w 2017 r. z działalności gospodarczej wyniosły (...)zł, natomiast dochód z całej działalności gospodarczej w 2017 r. wyniósł (...)zł. /k. 38-47 akt adm./

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, których prawdziwość, wiarygodność i moc dowodowa nie była podważana w postępowaniu sądowym, jak też na podstawie twierdzeń stron. Sąd dał wiarę zeznaniom A. H., z uwagi na ich spójność.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód, jako prowadzący działalność gospodarczą na podstawie koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 21 października 2010 r. Nr (...) na okres od 25 października 2010 r. do 31 grudnia 2030 r. (k.16-18v akt adm.) zobowiązany był do przestrzegania obowiązków wynikających z treści wskazanej decyzji koncesyjnej. Niesporne było w niniejszym postępowaniu, iż w treści 2.2.3. punktu koncesji wskazano, że koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2018 r. (sygn. akt III SK 14/17, LEX nr 2522946) Sąd Najwyższy dokonał analizy pojęcia "obowiązku wynikającego z koncesji". Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne uznaje za czyn podlegający karze pieniężnej zachowanie przedsiębiorstwa energetycznego polegające na nieprzestrzeganiu przez koncesjonariusza obowiązków wynikających z koncesji. Skoro zatem podstawą do nałożenia kary pieniężnej stanowi nieprzestrzeganie tylko takich obowiązków, które wynikają z koncesji, to decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych obowiązków. Nie można natomiast traktować jako wynikającego z koncesji obowiązku, którego bezpośrednim źródłem jest przepis obowiązującego prawa, określający dany obowiązek w sposób umożliwiający jego bezpośrednią realizację bez potrzeby dodatkowej konkretyzacji. Obowiązek taki nie wypływa bowiem z samej koncesji, lecz z przepisu ustawy lub aktu wykonawczego, odnoszącego się do działalności koncesjonowanej. Obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań. Sąd Najwyższy podkreślił jednak, że użyte w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne sformułowanie "wynikające z koncesji" nie może być rozumiane w ten sposób, że to koncesja jest samoistnym, wyłącznym i autonomicznym źródłem obowiązku prawnego koncesjonariusza. W demokratycznym państwie prawnym prawa i obowiązki osób są określane w drodze ustawy, a zatem to akty normatywne rangi ustawy mogą nakładać na osoby obowiązki prawne. Co więcej, niedopuszczalne jest kształtowanie praw i obowiązków osób w drodze decyzji niemającej właściwej ustawowej podstawy prawnej. Organy administracji publicznej w drodze decyzji administracyjnej jedynie konkretyzują obowiązki wynikające z ustawy, nie są natomiast upoważnione do nakładania na osoby obowiązków prawnych, które nie mają podstawy ustawowej. W rezultacie obowiązkiem wynikającym z koncesji jest obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, która konkretyzuje określony w ustawie obowiązek prawny wobec indywidualnego koncesjonariusza w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z przepisów prawa (tj. ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń).

Zważając na powyższe oraz na treść koncesji i powołanego wyżej rozporządzenia strona powodowa niewątpliwie była zobowiązana do podjęcia odpowiednich starań prowadzących do rezultatu w postaci wprowadzenia do obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są zgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów. Tym samym przyjąć należało, iż na powodzie spoczywał obowiązek wprowadzania do obrotu paliwa ciekłego w postaci oleju napędowego, którego jakość zgodna będzie z obowiązującymi przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1680) m.in. w zakresie temperatury zapłonu.

W treści odwołania, strona powodowa zarzuciła pozwanemu niezbadanie istoty sprawy poprzez ograniczenie się przez organ do dowodów zgromadzonych w postępowaniu kontrolnym i nieprzeprowadzenie dowodów specjalistycznych zmierzających do ustalenia realnej jakości paliwa w zakresie parametrów normatywnych.

Nie budzi wątpliwości, że olej napędowy, którego próbki pobrano w dniach: 21 lutego 2017 r. i 9 marca 2017 r. nie spełniał wymagań jakościowych niniejszego Rozporządzenia, z powodu zaniżonej temperatury zapłonu, czyli istotnego parametru dla bezpieczeństwa pożarowego.

Zarówno pierwsze badanie wykonane przez (...) Laboratorium (...) z siedzibą w B., jak i drugie, wykonane przez zakład analityczny (...) S.A. z siedzibą w W., wykazały, że olej napędowy nie spełniał wymagań jakości produktu

określonych w przedmiotowym rozporządzeniu. Temperatura zapłonu partii pobranej 27 lutego 2017 r. wynosiła 51,5 °C, drugie badanie, przeprowadzone 9 marca 2017 r. dało wynik 52,5 °C, zaś zgodnie z wymaganiami jakościowymi według powołanego wyżej rozporządzenia wynoszą powyżej 55,0 °C. (z tolerancją > 55,2-2,1 °C).

Zgodnie z powyższym, nawet uwzględniając określoną tolerancję, wynik przeprowadzonych analiz, w dalszym ciągu jest znacznie poniżej wymaganych norm. Badania przeprowadzone zostały przez dwa certyfikowane laboratoria, dlatego wbrew twierdzeniu strony powodowej, brak jest podstaw do uznania, że którekolwiek z badań mogło zostać przeprowadzone w sposób nieprawidłowy.

Strona powodowa wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny badania jakości paliw na okoliczność ustalenia rzeczywistej jakości kwestionowanego paliwa. Postanowieniem z dnia 22 maja 2019 roku Sąd oddalił powyższy wniosek. Wskazać tu należy przede wszystkim, iż ze względu na zniszczenie przedmiotowych próbek paliwa (k. 45), przeprowadzenie tego dowodu nie było możliwe. Wskazać też należy, że powód w treści odwołania podniósł, że wyniki badania były rozbieżne, a ponadto nieznacznie odbiegały od poziomu na którym określono normę. Wskazana przez powoda rozbieżność była nieznaczna tj. 51,5 °C. (próbka podstawowa) i 52,5 °C (próbka kontrolna), zważywszy na fakt rozbieżności czasowej w wykonaniu badania obu próbek, Ponadto, wyniki badania obu próbek, w tym nawet próbki kontrolnej w zakresie temperatury zapłonu w wysokości 52,5 °C, wbrew twierdzeniom powoda, nadal znacznie odbiegały od normy, a ta z kolei wynikała wprost z rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, tj. 55,0 °C. Powyższe okoliczności, wynikały z treści protokołów badań oraz z przepisów prawa, a zatem nie wymagały pozyskania wiedzy specjalnej biegłego sądowego, o której mowa w treści art. 278§1 k.p.c.

Zdaniem Sądu, zasadnie przyjęto w treści zaskarżonej decyzji, iż powód nie przestrzegał obowiązku wynikającego z koncesji.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Ponadto, powodowa spółka będąc profesjonalnym uczestnikiem obrotu, w zakresie wykonywania działalności gospodarczej, podlega surowszym normom. Strona powodowa argumentowała, iż żaden przepis prawa nie zobowiązuje przedsiębiorcę do badania zakupionego paliwa. Wskazać tu należy, że wobec powoda, z uwagi na prowadzenie działalności gospodarczej koncesjonowanej, stosowany jest wyższy miernik staranności. Na powodzie ciążył zatem obowiązek organizowania działalności w taki sposób, aby nie dopuścić do wprowadzenia do obrotu paliwa o jakości, która jest niezgodna z normami. Z tego wypływa wniosek, że chociaż żaden przepis prawa nie nakłada wprost obowiązku badania zakupionego paliwa, to jednak zgodnie z powołanym warunkiem koncesji i treścią wskazanego wyżej rozporządzenia powód ma obowiązek wprowadzania do obrotu jedynie paliwa zgodnego z normami. Przyjmując zatem na siebie ryzyko prowadzenia działalności koncesjonowanej, powód powinien był podjąć wszelkie możliwe działania prowadzące do rezultatu w postaci wprowadzenia do obrotu paliwa o jakości wymaganej przez ustawodawcę. Z treści zeznań strony powodowej wynika jednak, że powód nie sprawdzał jakości paliwa od tego dostawcy, który dostarczał mu zakwestionowane paliwo, albowiem otrzymywał certyfikaty, jak również polegał na renomie innego przedsiębiorcy. Powyższy fakt nie może jednak zwolnić powoda z odpowiedzialności, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny, po to są pewne normy, które muszą spełniać poszczególne rodzaje paliw, aby chronić klientów i ich pojazdy, a ostatecznie – bezpieczeństwo w komunikacji i środowisko. Koncesjonowanie wprowadza się w przypadku działalności, które mają szczególne znaczenie ze względu na bezpieczeństwo państwa lub obywateli albo inny ważny interes publiczny. W związku z tym podstawowy obowiązek koncesjonariusza stanowi wypełnianie postanowień określonych w warunkach koncesji. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt VI ACa 940/15, Lex Nr 2166541)

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej przy czym nie jest wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny.

Sąd stoi na stanowisku, że w niniejszej sprawie zachodziła podstawa do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne ponieważ, jak już wyżej wskazano prowadził obrót paliwami ciekłymi o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1680). Powyższe działania stanowiły naruszenie warunku koncesji zawartego w treści pkt 2.2.3. koncesji.

Zaskarżonej decyzji, powód zarzucił również naruszenie przepisów art. 56 ust. 3, ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne.

Zgodnie z treścią 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Ponadto, według ust. 6a Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Przedsiębiorca osiągnął w roku 2017 z tytułu koncesjonowanej działalności gospodarczej przychód w kwocie (...)zł. Wskazać należy, iż kara nałożona na przedsiębiorcę nie jest nałożona w maksymalnej wysokości, czyli 15 % przychodu z działalności objętej koncesją. Przedmiotowa kara stanowi bowiem (...) % przychodu, co dowodzi, że wymierzona została z zachowaniem art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne i nie przekracza 15 % przychodu powoda.

Ponadto wskazać należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonych naruszeń, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 8.000,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje - represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosowała się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Należy podkreślić, iż zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary jest fakultatywne, a ponadto wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści przepisu art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Powód twierdził, iż stopień szkodliwości jego czynu jest znikomy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112) wskazał, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciężącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać

zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Sąd podziela zdanie Prezesa URE, bowiem w niniejszej sprawie stopień społecznej szkodliwości czynu jest wyższy niż znikomy. Przede wszystkim z uwagi na możliwe skutki, spowodowane obniżoną temperaturą zapłonu. Strona powodowa wskazywała na brak reklamacji jakości paliw przez kierowców, podkreślenia jednak wymaga fakt, że przedmiotowy parametr nie ma wpływu na pracę silnika, odpowiada bowiem za bezpieczeństwo pożarowe. Wobec tego, powód nie tylko wprowadzał konsumentów w błąd co do jakości zakupionego paliwa, ale również powodował zagrożenie bezpieczeństwa pożarowego.

Uznanie, że szkodliwość czynów powoda była większa niż znikoma, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kar na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 479⁵³§ 1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

SSR (del.) Jolanta Stasińska